

De cara al poble

Quatre mesos de dictadura d'En Jaume Riva (abans Santiago) i totes les «coses groixudes» resulten naturals i sense importància. L'esperit d'ofegar la voluntat popular, que tant pregonen de voler respectar, li fa aprofitar l'apoi del Poder Públic, solament en el que té d'arbitrari i d'abusiu.

La legalitat o illegalitat de la constitució dels actuals ajuntaments, sobre tot comparant los amb els anteriors, és cosa que podrien tractar els especialitzats en dret, però pels liberals de veritat, si abusiva fou la constitució dels anteriors, d'igual, d'exacta dolença pateixen els actuals, i l'única excepció que en benefici d'aquests podria fer-se és la de que estan integrats, en un 50 per 100 per elements que havien obtingut, en altre temps, la confiança popular.

Doncs bé; el que a la nostra ciutat no s'avinguin, aquests elements populars, a amansir-se davant la dictadura del senyor de Riva, els fa caure en les ires de la seva omnipotència, i projecta, i segurament aconseguirà, la seva destitució. Res de més honrós, per l'home d'ideals, i de bona voluntat, que veure's perseguit, per l'enteresa, la valentia, la fermesa i la llealtat amb que els defensa! Res que siga contrari a la bona administració, ni al carinyo i entusiasme amb que tot bon granoller ha de servir els interessos de la ciutat, no pot acusar a aquests dignes ciutadans; però el senyor de Riva, obcecat i engreït amb el poder que gaudeix del «Govern del Rei», ha emprès folla cursa, i res no el detura davant del seu interès, que no té res de general i sí molt, moltíssim, però moltíssim, de particular.

En donar la veu d'alerta, sabem prou bé com les gasten certs senyors, i tot quant fassin ens semblarà poc encara. L'únic que desitgem, és que la ciutat s'enteri amb serenitat d'aquestes extralimitacions i atropells, i que desapassionadament vagi anotant-los.

Sembla que l'«opinó pública» desitja que sigui Alcalde de la nova situació l'ex-Alcalde de la primera Dictadura, En Antoni Cunillera, i consellers, també de R. O. *naturalment*, els senyors següents:

Pere Pineda i Carrencà, Esteve Camillo, Manuel Puntas i Viñas, Miquel Vilageliu, Ramón Montaña, Esteve Margarít i Josep Mayol.

Aquests senyors, amb moltes probabilitats, doncs, seran designats per a ocupar el càrrec de conseller, i els que tingueren la dissort de deure el seu nomenament a una votació popular hauran de deixar-lo per l'omnipotència d'aquest *nou senyor feudal*, que durant la seva vida no s'ha mogut més que per petiteses, i que en la seva actuació, tant en aquesta ciutat com en el districte, no ha tingut, fins avui, i ens plauria de rectificar en l'avenir, un sol acte que l'acrediti de bon polític ni de que senti interès en favor del bé general.

Fes memòria, volgut lector, i a veure si pots refutar nostres afirmacions.

D'això, s'en diu governar de cara al poble.

D'això, s'en diu respectar l'opinió pública...

Coses

Conque, amics, eh?... *¡Qué amigos tienen, con tu, señor Clarinet!* Ve a ésser com allò de: *Entre amigos, con verlo basta*. I, pobres xicots!, amb un amic tan *amigo* com tu, veuràs, és allò: «El qui va amb un coix, al cap de l'any és tan coix com ell». I, mira, això sigui dit en secret: si coixegen amb la teva manera de coixejar, ja estan *frescos*, senyor Clarinet, ja estan *frescos!*...

Tu ets d'aquells que t'ho fas pagar, i, mira si fa riure, fins i tot—ei!, mentres paguin—escris coses per a setmanaris d'esquerra catalanista, cobrant per partida doble: de la política regionalista, és dir, dels de la dreta. ¡Quin peix, eh, Clarinet?, estàs fet!... La qüestió són pessetes, i el demés són trons; perquè és allò que tu dius: «A camarón que se duerme...»

I, mireu que és prou!... Cobrant i tot, retreure allò de les plaques, i dir allò de lladregots. ¿De quines plaques parles, Clarinet?...

No val a senyalar, *chico*, perquè amb això de les plaques i lladregots que dius tu?... No tems que es puguin donar per ofesos els teus *quefas*: aquell Ros, as-capdavanter administratiu-comunal (¿chic?) i aquell altre Ros...? ¡Ell: l'autor!... Ja et conec, herbeta, que et dius marduix!... L'àrbitr!... Tot és igual arbitrar partits de futbol, com ésser àrbitr d'això de l'administració-comunal, amb plaques i tot!...

No sé; per mi els vols mal, embolicant-te amb l'assumpte de les plaques...

Encara el senyor Clarinet parla més de plaques. Encara en parla, i no sé que diu de la família; del germà i de la voluntat; d'amics i d'incondicionals; de que si haguessin acordat posar-hi el seu nom; de que ell mateix l'hauria tret, embolicant-hi tot allò de la vergonya i no sé què més. ¡Ai, Senyor, i com canvien els temps! ¿No fa, senyor Clarinet, que per a donar-se vergonya de qualsevol cosa que siga, primer cal tenir-ne d'això, de vergonya?

FLIT

Investides

Des del dia que va pendre possessió de l'Alcaldia de la ciutat de Granollers don Albert Rosàs s'han pagat, per diferències d'interessos provinents de l'emprèstit, 11,089'26 pessetes.

—LLUITA demana al Sr. Alcalde que es serveixi proposar que sigui declarat lesiu l'acord de l'Ajuntament de la primera Dictadura que es refereix a l'emprèstit.

—Hem passat una altra setmana baix la *dictadura política i econòmica de gent forastera*, i, sense tenir en compte els perjudicis morals que aquest càstic reporta a nostra ànima granollerina, pel sol concepte de l'emprèstit, Granollers ha pagat 663'46 pessetes per diferència d'interessos.

—La quota que s'havia fixat, en època de la primera Dictadura, per a contribuir, els pobles d'aquest districte judicial, a la lloable idea del sosteniment de l'Hospital Comarcal, ha estat augmentada per la Diputació de la segona Dictadura «en més del doble.»

Bravo! LLUITA calla; però en pren nota.

—**El secret d'una traició.**—El coneixem, i ens dóna la mida del valer moral d'alguns senyors; però no és la nostra missió fer ressaltar certes misèries.

Per ara callem, tot i pensant en l'afortunada intervenció del Diputat provincial don Josep O. Guanyabens en el darrer Ple celebrat per la Diputació Provincial de Barcelona.

—LLUITA s'adhereix a la petició del nostre estimat confrare «Acció» demanant al Sr. Alcalde tota mena de dades referents a l'emprèstit municipal de 2.000.000 de pessetes, amb les següents ampliacions per a major satisfacció del poble que paga (*salvant excepcions recentment posades a la vindicta pública*):

Quantitat ingressada com a producte net de l'emprèstit.

Quantitats gastades fins a la data.

Saldo a favor de l'Ajuntament dipositat en els bancs.

Interessos que aquests abonon.

Llista dels Consells d'Administració dels bancs referits.

Advocats i procuradors, dels respectius bancs, pel què es refereix a assumptes de Granollers i del districte.

—Don Santiago Andreu i Barber, actual Diputat Provincial, representa el districte de Vich Granollers, per on fou elegit per l'article 29, cosa que demostra la consideració i estima de tots els elements polítics del districte, que el consideren—i té mèrits sobrants perquè segueixin pensant igual—digne representant de tothom.

Prequem a l'il·lustre advocat que ens fassi l'honor de tenir en compte ço que recordem, en la seguretat que si ho fa així, en reberem beneficis de tot ordre.

Crònica de teatres

Majestic

Dissabte tingué lloc, al Saló Majestic, la presentació de l'excel·lent companyia de comèdia castellana Sepúlveda-Mora, procedent del Poliorama, de Barcelona. Aquest prestigiós conjunt posà en escena la deliciosa comèdia dels germans Quintero, *Las de Caín*.

Creiem que és endebades que fem ressaltar el treball meritiós d'aquest estol d'artistes capitanejats per l'inseparable «duo» Sepúlveda-Mora, un dels millors conjunts artístics d'Espanya. N'és una afirmació la brillantíssima temporada del Poliorama, on anyalment són rebuts amb gran simpatia i respecte i l'acolliment idèntic en els millors teatres del Centre.

Esmentem que l'obra representada perteneix al gènere dels prestigiosos Quintero; «or de llei», que diguessim; garantia suficient per a satisfer el més exigent. Els personatges parlen amb la pulcritud i galania del verb, càlid, magnífic i rubert d'optimisme dels il·lustres autors sevillans. Divertidíssima la trama, on s'ens mostren abastament els «mals de cap» del pare, cap de família, que el rodegen vuit filles (molt simpàtiques) i que és precís emmaridar-les, per evitar els giravolts que ha de fer per a «viure». És admirable l'ingeni del «papà», que es descapdella en forma intel·ligentíssima per a «pescar» els respectius consorts. També es mostra, en dita obra, que el jovent bo i calavera, mandrós i despreocupat, però amb bons sentiments, pot fer feliç a qualsevol «ninfà».

La gràcia, espontànea en tots moments, provocà la rialla del públic sense cap mena d'esforç, rubricant al final, amb forts aplaudiments, el meritiós treball de tots els artistes: el millor conjunt dels que fins avui han actuat en nostra ciutat.

Bé ens plauria una nova actuació, emperò cal recordar que assistirem a la representació sols un centenar d'espectadors, i això indiscutiblement deixà en l'ànim dels artistes una impressió ben poc falaguera.